

Seminarium den 20 april 2015 arrangerat av Stiftelsen Rättsstatens Vänner om Brottmål och massmedia

Seminarier genomfördes som en paneldiskussion med ett livligt deltagande i diskussionerna av seminariedeltagare också utanför panelen. I följande referat namnges dessa i samband med att deras inlägg presenteras.

I panelen ingick

Före detta kriminalkommissarie Sonny Björk,

Advokat Peter Danowsky,

Läraren i Journalistik m m Nils Funcke,

Författaren och journalisten Per Lindeberg

Rådmannen Nils Pålbrant och

Generalsekreteraren i Advokatsamfundet Anne Ramberg

Moderator var Juris doktor Peter Nobel

För att ge en så allsidig bild av seminarieämnet som möjligt genomfördes seminarier uppdelat på olika avsnitt. Även om dessa, på ett så komplext ämnesområde, delvis kom att flyta i varandra görs följande referat av seminarier uppdelat under de huvudrubriker som uppdelningen byggde på.

Medias roll och rättsväsendets

Nils Funcke: I sin undervisning i journalistisk etik, källskydd m m vid Stockholms universitet för han ofta in straffrättsliga frågor. Sådana tas också ofta upp av studenterna. I det sammanhanget betonar han vikten av att journalister har integritet. Deras granska funktion betonas. Den journalistiska uppgiften kan i samband med brottmål delas in i nyhetsförmedling och granskning. I nyhetsflödet blir journalisten beroende av de uppgifter som poliser och åklagare lämnar, medan försvararsidan ofta håller mera tyst. När en brottsutredning sedan pågår är det viktigt att få till stånd en granskande kontroll. Samtidigt som lagstiftare och statsmakter vill att granskning skall förekomma – med offentlighetsprincipen och meddelarskyddet som bärande moment - har restriktioner satts upp av hänsyn exempelvis till inblandades integritet. Yttrandefrihetslagens säger dock inget direkt om vad man inte får skriva om i fråga om brottmål. Regleringen är i stort sett tillåtande. Givetvis måste sådant som förtalsbrott och liknande beaktas men medias egenkontroll är mera ingripande. I de publiceringsregler som finns talar en portalparagraf om "ansvarig hållning". I medias självreglering talas ofta om integritet och om problemet med namnpublicering. I det senare avseendet hänförde sig Funcke till en rad exempel där namn publicerats eller frågan om sådan publicering varit aktuell.

Per Lindeberg: Han inledde med att peka på de psykologiska aspekter som ligger i att det finns ett stort förtroende för rättsväsendet i Sverige, särskilt bland unga, medan förtroendet för journalister är lågt. Mellan journalister och domare finns likheterna att båda grupperna har stor makt över

människor, att båda är känsliga för kritik och att i bådas världar finns en tystnadskultur. Formellt är visserligen världarna skilda men reellt kommunicerar de med varandra. När det gäller poliser så behöver de ofta journalister för att komma vidare i en utredning exempelvis genom att uppgifter om den publiceras och aktiverar allmänheten. Han har studerat samverkan mellan polis och journalister i det så kallade da Costa-fallet. Detta illustrerade betydelsen av tips och deras betydelse för enskildas rättssäkerhet. Det är nu viktigt att debatten om rättssäkerhet går över i ett reformstadium. Till den delen ansåg han det viktigt felaktigt dömda ges möjlighet till förnyad prövning, att nämndemännens ställning omprövas, att tjänstemannaansvaret ses över och att avskräckande skadestånd utdöms när tydligt felaktig publicering lett till skada. I fråga om nämndemännen ansåg han att fått en mycket stark ställning, vilket är problematiskt när politiskt "heta" brott skall prövas, såsom sexualbrott, då inte sällan intensiv lobbyverksamhet förekommer samtidigt som nämndemän visat sig vara sårbara för påverkan. Tjänstemannaansvar bör kunna utkrävas av poliser som inte gör tillräckligt. I fråga om skadestandsfrågan bör man beakta att pressen, särskilt den så kallade kvällspressen, tjänar på att skriva om uppmärksammade fall, varför det vore konsekvent med avskräckande skadestånd när fel är uppenbara. Också Per Lindeberg hänförde sig till ett antal praktiska exempel.

Nils Pålbrant: Han ansåg sig som domare böra vara försiktig gentemot media. I den relationen finns inget som kan kallas "off the record". Han läser de referat som förekommer av fall i vilka han varit inblandad och drar sig inte för att kontakta media för att påpeka det som är fel.

Bo Severin, före detta rådmän, anmärkte att ändring i publiceringsinriktning inte kommer till stånd förrän allmänheten engageras. Som illustration nämnde han att han tagit med sig sex intresserade personer för att studera rättegångar, varefter de diskuterade dessa. De sex reagerade på åklagarens i deras tycke ledande frågor och på domarens passivitet och på bristfällig uppföljning av ställda frågor. Som en motvikt hade de önskat förklaringar i pressen av de större sammanhangen, vilket talar för att en förklarande journalistik skulle vara mera värdefull än den sensationsinriktade som är förhärskande.

Billy Butt, som blivit dömd och misslyckats att få resning, betonade vikten av att alla har förtroende för rättsväsendet.

Med anledning av bland annat Severins inlägg framhöll Anne Ramberg att det inte är domstolarnas sak att företräda den som är åtalad. Deras uppgift är att pröva bevisning. Det ligger på ombuden att det som talar för den enskilde kommer fram.

Bodil Borison, före detta chefsåklagare, ansåg det vara viktigt att peka på polisens och åklagares roller, vilka styrs av rättegångsbalken och objektivitetsprincipen, i linje med vilka ligger en rätt för försvarsadvokater få insyn i brottsutredningar.

På frågor av moderatorn till Nils Funcke om det yppandeförbud som gäller svarade denne att problem uppstår när polis och åklagare ger sin bild av en utredning samtidigt som en advokat med yppandeförbud kan veta att den bilden inte stämmer.

Anne Ramberg: Brottmålsadvokater påstår att användning av yppandeförbud ökar. Både advokater och åklagare kan beläggas med det. En åklagare har dock större möjligheter att yttra sig trots ett sådant förbud, för vad som förbjuds att tala om är sådant som försvårar utredningen, vilket bara åklagaren kan bedöma.

Per Lindeberg: Det är svårt att säga hur det är med förtroendet för rättsväsendet. Det är statistiskt sett få fall som går fel. Som journalist ser man emellertid till de udda fallen, i vilka journalisten tar på sig ett slags domarroll. Hade inte medierna drivit sådana fall hade många inte ändrats. I dessa borde det därför finnas en mera generös ordning för att få rättelse.

Bo Severin genmälde att domaren ensam har ansvar för att det blir en riktig dom.

Nils Pålbrant anmärkte att det dock inte är med detta förtecken en domare arbetar, utan denne gör sin bedömning på grund av vad som förekommit vid rättegången.

Billy Butt påstod att i JK:s utredning rörande felaktigt dömda gå en röd tråd i forma av dåliga advokater. Han tillade att få advokater kan driva resningsfall.

Bodil Borison: Brottsutredningar skall vara robusta och också ta upp alternativa förklaringar till brott. Det har förekommit att åtal ogillats på grund av brister i det att alternativa förklaringar inte har belysts. I dessa fall har massmedia spelat avgörande roll.

Allmänintresse eller sensationslystnad?

Per Lindeberg: Det har skrivits och tänkts mycket om allmänintresset. En tidigare pressombudsman, Olle Stenholm, definierade det som människor har nytta av att känna till. Det är dock en svårhanterlig definition. Också sensationslystnad är svår att definiera och svår att hantera. Som exempel på det senare kan nämnas medieuppgifterna om att Wikileaks grundare Julian Assange hade häktats misstänkt för våldtäkt. Detta devalverade hans trovärdighet väsentligt samtidigt som ett studium av häktningspromemorian – som finns tillgänglig på nätet - ger vid handen att det är tveksamt om utredningen kan leda till fällande dom. Det går att diskutera detta fall med avseende på om det fanns ett allmänintresse eller inte.

Anne Ramberg: Hon berättade att hon suttit i Pressens Opinionsnämnd i sex år och där fått stort förtroende för journalistföreträdarna i nämnden, vilka varit mera stränga i sina bedömningar än vad företrädarna för allmänheten varit. I en rättsstat åtnjuter allmänheten skydd mot statsmakten. Också media kan i det perspektivet ses som en del av rättsstaten. Vi har i Sverige kanske den mest generösa yttrandefrihetslagstiftning som finns. Media får tillgång till information enligt offentlighetsprincipen men också via "läckande" poliser. Det senare är inte meningen men är svårt att ändra på beroende på meddelarfriheten. Hon anser att det har skett en negativ förskjutning av allmänintresset mot mera av sensationslystnad. Det har alltid funnits ett intresse för mord och andra allvarliga brott men det massmediala trycket är mycket större i dag än tidigare. Hon tror inte att man kan komma åt detta genom att begränsa informationen. Kanske skulle den på marginalen kunna begränsas något men det är svårt att begränsa tillgängligheten. Priset för öppenheten är värt att betala, eftersom alternativet är sämre. Domstolarna måste vara öppna. Förr fanns flera lokala domstolar med plats för allmänheten som åhörare. Numera tar företrädare för media alla platser när uppmärksammade fall behandlas.

Per Lindeberg lade till att det är svårt att dra gränsen mellan allmänintresse och sensationsskriverier samtidigt som allmänheten är intresserad av våld och liknande och massmedia är angelägna om att tillgodose det. Det viktiga är att det som skrivs är sant och inte kränkande.

Anne Ramberg påpekade att man, då man definierar allmänintresset måste man väga in vad som är motiverat att publicera. Det kan till exempel vara motiverat att publicera att en högt uppsatt domare begått brott, medan det däremot inte är motiverat att ange namnet.

Bodil Borison påpekade att hon, om det varit aktuellt, aldrig skulle ha lämnat ut namnet Assange. En viktig princip är att vänta med det tills det blivit offentligt, det vill säga då åtal väckts.

Dick Sundevall, chefredaktör för rättsmagasinet Paragraf, berättade med hänvisning till några fall hur han vid ett tidigare arbete för en dagstidning dagligen rensade artiklar från namn.

Anders Frigell, styrelseledamot i Stiftelsen Rättsstatens Vänner, hävdade att massmedial uppmärksamhet kan förstöra en process genom att det som blir vittnesutsagor kan ha skapats av media. Många som deltar i rättskedjan har svårt att inse detta.

Åke Söderlind, rådman, berättade att han hade varit föredragande i Högsta Domstolen i tryckfrihetsfrågor. Med ett exempel från en uppmärksammas rättegång berättade han vidare att direktsändning i radio i den hade förbjudits till dess alla vittne hörts, givetvis för att inte förstöra betydelsen av senare vittnen, men att chefs-JO inte ansett det finnas skäl för ett sådant förbud. Han anser att "det gått troll" i radiosändningar. Samtidigt som domstolarna skickar ut vittnen ur rättssalarna så att de inte skall påverkas faller man till föga och godtar radiosändningar. Massmedia tar också på sig ett ansvar i det fallet. Det ligger naturligtvis nära till hands att kommande vittnen lyssnar på dessa. Som försvar sägs att domstolarna anpassar sin bevisvärdering, men vad betyder det att vittnen vet det som hela befolkningen vet.

Anne Ramberg sade sig inte vara så rädd för de av Åke Söderlind angivna farhågorna. Hon skulle vilja ha TV-sända rättegångar, varigenom allmänheten skulle få en inblick i hur rättsväsendet fungerar. Det vore pedagogiskt bra. Alla aktörer skulle "väsas" sig. Det är för övrigt inte ovanligt att vittnen tala med varandra, vilket knappast kan förbjudas. Tekniken har dessutom sprungit ifrån de gamla principerna.

Susanne Flyborg, rättspsykiater, betonade vikten av öppenhet. Den saknas i förvaltningsdomstolarna där offentligheten i praktiken inte är densamma som i de allmänna domstolarnabland annat på grund av att förhandlingarna inte är muntliga. Ofta tiger domar i förvaltningsmål om de bevisom förekommit, vilket är problematiskt.

Bodil Borison lade till att det inte är givet att muntlig förhandling medges i fråga om skattetillägg. Hon ansåg att media borde följa skatteprocesser bättre.

Nils Pålbrant höll med om att det vore bra med TV-sända rättegångar. Det kunde dock leda till svårigheter att få vittnen att våga vittna, särskilt svårt i fråga om ungdomar redan nu och än svårare med TV-sändningar. Därför bör man vara aktsam.

På fråga av moderatorn om hur bra det fungerar med jury i tryckfrihetsmål svarade Anne Ramberg att det är till nackdel för den som ansett sig ha blivit förtalad. Det är mycket svårt att vinna mål om förtalsbrott i Sverige. Justitiekanslern borde ta upp flera sådana fall och agera mera aktivt.

Nils Funcke genmälde att det som kan vara uppförsbacke för någon kan vara nedförsbacke för någon annan. Det är tänkt att det skall vara svårt att bli fälld i dessa fall. Yttrandefrihetens betydelse skall

spela in. Det förekommer dock avarter, exempelvis att vissa utnyttjar andras nyfikenhet för att tjäna pengar genom att skaffa sig utgivningsbevis, vilket dock är svårt att begränsa. Det kommer dock att bli lättare att åtala för förtal när kravet på särskilda skäl tagits bort.

Anne Ramberg upplyste att två pågående statliga utredningar för närvarande överväger kriminaliseringen av dessa fall. Med hänvisning till inläggen om förvaltningsprocessen påpekade hon att samma principer gäller i den som i andra rättegångar men att sekretessbeläggning utnyttjas i högre grad. Hon delar uppfattningen om att ökad muntlighet vore bra.

Publicitet som skadar

Sonny Björk: I sin roll som kriminaltekniker har han sett förundersökningar mest från åklagarsidan men har numera bytt sida och agerar för försvararsidan och har därvid penetrerat undersökningar med fokus på annat. Han har därvid kunnat se att domstolarna inte får tillgång till allt material de borde få. Störst brister har han funnit rörande kriminaltekniska förhållanden. Här har media en viktig roll att spela genom att granska förundersökningar och slå larm om det som finns tillgängligt men inte läggs fram. Han har svårt att se vilken publicering som i sådana fall skulle skada förundersökningen. Sonny Björk Han illustrerade dessa påpekanden med ett antal faktiska fall. Han fortsatte med att konstatera att media kan skada genom att tillåta ensidigt driven debatt vilken kan påverka alla och pekade på sexualbrott, där det finns debattörer som hävdar att den som anmäls alltid är skyldig fast det finns många skäl att göra brottanmälan i sådana fall, exempelvis att ersättning kan betalas ut. Han avrådde från direktsändningar av vittnesmål, särskilt i samband med den systematiska brottsligheten.

Nils Funcke: Han förstår frustrationen över läckor. Läckorna faller tillbaka på den säkerhetsventil som i meddelarfriheten finns mot korruption och rättsövergrepp. Vid teleövervakning finns dock inget meddelarskydd. Professor Claes Sandgren har ifrågasatt meddelarfriheten för att den skulle skydda läckande poliser vilka får ersättning för att läcka. Det går dock inte att utreda om ersättning getts utan att efterforska källan. Riksdagsledamoten Susanne Eberstein har år efter år utan framgång motionerat om avskaffande av meddelarskydd för poliser. Poliser har tillgång till en lång rad tvångsmedel. Då kan meddelarskyddet ha stor betydelse som remedium. Han nämnde det så kallade resanderegistret hos Skånepolisen och kvinnoregistret avsett att skydda kvinnor mot våld. Meddelarskyddet skiljer inte på stort och smått. Det finns emellertid 105 undantag från det. Att skydda så kallade kändisar från publicitet är emellertid inte en fråga för lagstiftningen. Inom polisen gäller, som för journalister, en yrkesetik. Inom poliskåren bör man enligt Nils Funcke skapa en sådan anda att man inte lämnar ut information mot betalning. Detta är i första hand en etikfråga inom polisen, men på andra sidan finns redaktionsledningarna där man också bör se över sina regelverk, bland annat om det är etiskt att betala för tips såsom nu sker. Om medierna inte skulle betala skulle det långsiktigt gynna meddelarfriheten.

Sonny Björk: Han såg problem med läckor mot betalning särskilt när läckorna skadar förundersökningarna. Då kommer rättvisan i kläm. Det är exempelvis viktigt att det som sägs i TV framförs på ett bra sätt, men det måste framför allt vara sant. Spekulationer kan skada. Dock har många brott lösts med hjälp av programmet Efterlyst. I sin nuvarande roll skulle han aldrig betala för information, eftersom han inte skulle våga lita på sådan information. Ibland kan naturligtvis det ligga något demokratiskt positivt i läckor.

Nils Pålbrant: I fråga om sexualbrott finns en medial debatt som går ut på att lägga ribban lågt för fällande dom. Debatten är också het på andra sidan. Sexualbrottmål är förvisso mycket svåra men han tror inte att domare påverkas av en sådan debatt. De drar sina slutsatser på grund av det som kommer fram i målen.

Bo Severin förklarade att han som domare aldrig hade läst vad tidningar skrivit om pågående mål. Han ansåg att en domare inte skall läsa tidningar men väl kontrollera förundersökningar.

Lena Hellblom Sjögren, psykolog, ansåg att publicitet som skadar en misstänkt är sådan som innehåller namnet, vilket är särskilt problematiskt på små orter. Alla namn bör därför skyddas.

Therese Juel, journalist, klagade på svårigheten att i tidningar få in debattartiklar som kräver bättre rättssäkerhet i sexualbrottmål. Hon pekade vidare på att media i ett fall drivit fram en så kallad lex Maria-anmälan och senare i samma fall ett åtal, vilket dock ledde till friande dom.

Rigmor Robèrt, psykiater, hävdade att media begår karaktärsdåd genom att släppa fram köpta, djupt partiska inlägg.

Publicitetens verkan på åklagare, parter, vittnen och domare

Peter Danowsky: Han har alltid stått på mediernas sida. Hans intryck är att medierna gör stor nytta genom rapporteringar från rättsalarna och kommer att öra det än mera i framtiden. En nyttig publicitet är förhärskande. Alla skärper sig när media är närvarande. Han tror inte att domare påverkas av det som publiceras. Det har inte förekommit ett enda resningsfall på senare tid som inte har föregåtts av uppmärksamhet i media.

Gentemot det senare invände Billy Butt, som sade sig kunna nämna flera resningsfall utan inblandning av media.

Alexander Barkman, biträdande jurist, frågade om det inte är så att om media kan påverka resningsförfarandet så kan också domarna i resningsprocessen påverkas.

Med anledning av den frågan påstod Peter Danowsky att advokater nog delvis påverkas av uppmärksamhet i media, då det kan vara bra för dem att synas, varför media kanske påverkar advokater väl så mycket som domare. Det är naturligtvis svårt att säga att ingen påverkas, men vi måste inrätta systemet efter hur det typiskt sett är. Han är mera tveksam beträffande nämndemän än yrkesdomare. Nämndemännen bidrar dock till ett öppnare rättssamhälle genom sin insyn. I äldre tider stod de också för lokal kännedom. Ett problem är dock att de är politiskt nominerade. Det är svårt att säga vad som påverkar dem. Media har hjälpt till att avslöja starkt rasistiska drag hos nämndemän. Man kan inte utesluta påverkan av media, men det finns så mycket annat som påverkar.

På fråga av Billy Butt hur länge pressen kommer att fortsätta att använda namnbeteckningar i stället för riktiga namn svarade Peter Danowsky att de pressetiska reglerna säger att varsamhet skall iakttas med att publicera namn. Namn får publiceras på dem som är allmänt kända tidigare i ett förfarande än namn på andra. I utredningsfasen finns dock en osäkerhet, varvid det verkar som om det finns större utrymme för att lämna information om en namnbeteckning, exempelvis 43-åringen, används

än själva namnet. Det publicistiska offentlighörandet är den ansvarige utgivarens ansvar. Beslut måste dock tas snabbt. De etablerade massmedierna är mycket mera försiktiga än vad som förekommer på nätet, på vilket inte finns någon kontroll alls. Vi har snarast en för försiktig press. I stället för paperstidningar, som är i utdöende, ser vi nu en oändlig mångfald av media, i vilka platsbrist i fråga om publicering inte förekommer.

Therese Juel upprepade att hon inte kommer fram i media när hon vill ta upp rättssäkerheten.

Bodil Borison hävdade att media ger en sned bild av mäns respektive kvinnors våld i parrelationer.

Peter Danowsky gjorde, med hänvisning till rättssäkerheten, gällande att graden frikännande är hög i våldtäktsmål. Det behövs dock utbildning om sexualbrott, vilket borde leda till bättre rättegångar och eventuellt till flera fällande domar.

Lena Hellblom Sjögren underströk vikten av att barns rättssäkerhet skyddas. Hon menade att vi har ett rättsligt skydd av kvinnor och av barn som bestäms av tidsandan.

Peter Danowsky: I fråga om påverkan så påverkar också domstolarna media. En korsbefruktning äger rum. En del av advokatuppgiften är att skapa förståelse för klienten och att använda media för detta. Att använda media i syfte att stärka respekten för sig själv kommer att bli mera vanligt i framtiden.

Per Lindeberg: Om publicitet påverkar allmänheten så bör också domare kunna påverkas av den., inte minst lekmannadomare. För att illustrera att det kan ske hänförde han sig till ett antal exempel på medial publicering i det så kallade da Costa-fallet.

Peter Danowsky ansåg att tingsrättsdomen i det nämnda fallet innebär ett rättsövergrepp eftersom slutsatserna inte går att överklaga. Han vill dock tro att det har blivit bättre. De exempel som används för att peka på brister kan inte tas som skäl för att ändra i regelverken. Inget system är fullkomligt. Exempelen kan dock medverka till en bättre tillämpning.

Nils Funcke: Det är självklart viktigt att olika åsikter får brytas mot varandra och inte vara rädd för att låta dem som har en avvikande uppfattning få komma till tals. Samtidigt är det viktigt med en hög integritet inom de kårer som berörs. Man skall inte underskatta kraften i en vid och öppen diskussion.

Nils Pålbrant: För närvarande förekommer ett mål i Uppsala om händelser i samband med en nynazistisk demonstration. Förundersökning rörande den lades ned, men återupptogs på grund av en journalistisk insats. Den mediala uppmärksamheten är mycket stor. Domarna kommer dock knappast att påverkas. Försök görs att inpränta sekretess i nämndemannakretsen så att inte någon journalist skall "få klorna" i en nämndeman och få denne att tala bredvid munnen. Man kan fråga, om det skulle lyckas, varför det i så fall skulle publiceras.

Susanne Flyborg sade sig tro att media har större påverkan om det redan finns förutfattade meningar om en person och anförde ett exempel till stöd för detta.

Peter Danowsky: Man måste göra skillnad mellan rollerna. Domarna skall döma. Åklagarna bör inte informera utanför domstolarna. Advokaterna kan göra mera. Journalisterna kan fråga alla och skall göra en konsekvensneutral prövning av sitt material med inriktning på nyhetsintresset och på allmänhetens intresse av att få information. Det är de förstnämndas uppgift att avgöra om de skall

svara på journalisters frågor eller inte. Medierna har inte till uppgift att bedöma om domstolarna påverkas eller inte.

Åke Söderlind: Ingen vill begränsa massmediernas rätt att rapportera. Han är dock inte lika optimistisk som Nils Pålbrant om att domare inte påverkas. När det på nyhetsplats drivs teser är det skadligt. Det är inte heller bra att tidningar försöker döma i förväg. Självklart påverkar detta nämndemän. Man försöker nog att värja sig men det är inte lätt.

Dick Sundevall pekade på en tendens att allt flera som, till följd av ett medialt tryck, döms till fängelse i "stora" fall senare flyttas över till rättspsykiatrisk vård.

Ytterligare om direktinspelningar med mera

Sonny Björk: Han vill inte ha inspelningar. De skulle skrämman redan skrämda vittnen. Som han tidigare framhållit är det särskilt bekymmersamt i samband med systematisk brottslighet. Medias roll är viktig. Enda vägen att påverka ett trögt system går genom media. Vi behöver ett bättre resningsförfarande så att den enskilde inte skall behöva luta sig mot media eller advokater som ställer upp pro bono.

Peter Danowsky: Grundsynen är att inget är perfekt och att man inte skall tolerera misslyckande men att man skall lära av dem och inte ta dem till utgångspunkt för att kontrollera media. Hög bevakning av media behövs. Han värjer sig mot Åke Söderlinds påstående om att det drivs teser i nyhetsjournalistiken. Det är svårt att dokumentera vad som förekommer i en rättssal. Han är dock konservativ i fråga om att tillåta TV-inspelningar därför att det viktigaste är att det blir rätt. Då får man inte skapa en rädsla eller en scen för skådespeleri. Detta hindrar inte att mediernas närvaro är önskvärd i högre grad än vad som förekommer i dag. De tidigare tingsreportrarna var nyttiga för pedagogiken.

Nils Pålbrant: Det kan visserligen vara så att domare påverkas men i så fall är medvetna om den risken. Bemötandefrågor är därvid viktiga. Med dem arbetas påtagligt.

Nils Funcke: Om vi hade domare utan erfarenheter så vore det inte bra. Samtidigt vill han upprepa vikten av integritet inom ramen för en vid yttrandefrihet och meddelarfrihet. Det går inte att avskaffa meddelarfriheten för att slippa skvallrande poliser. Priset är för högt.
